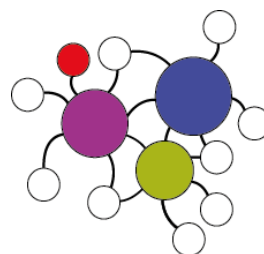

Korte Verhalen Club

Vakantie

www.welzijnbergen.nl

**Stichting
Welzijn
Bergen**

Spelregels

Om de 4 weken krijg je een onderwerp waarover je een kort verhaal of een mooie herinnering schrijft, dit mag ook in dichtvorm of met een mooie tekening. Illustraties bij de teksten zijn altijd welkom.

We denken aan minimaal een A5 (350 woorden), maximaal een A4 (700 woorden). Aanleveren kan digitaal, per post of je kunt het afgeven bij een van de wijksteunpunten. Zie de adressen op de achterpagina.

Je mag zelf weten of je een verhaal anoniem of met naam inlevert.

Hoe meer deelnemers, des te meer verhalen. Met elkaar maken we een bundel vol leesplezier met mooie, lieve en warme verhalen. We zullen de bundels ook in de verzorgingshuizen in onze gemeente verspreiden.

De bundels worden digitaal toegestuurd.
Hier zijn geen kosten aan verbonden.

De bundels kunnen ook tegen een kleine vergoeding (€3,00) opgehaald worden bij de Wijksteunpunten.

Voorwoord (en bijdrage)

Een uitgave met, naast de belevenissen in de 'goede oude tijd', ook wat kritische kanttekeningen bij de 'terugkeer' naar pre-corona reisgedrag. Ik moet zeggen: wij hebben doorgaans een behoorlijk gevulde agenda. Met het bereiken van de pensioengerechtigde leeftijd verdween 'het weekeinde' als moment voor allerlei sociale activiteiten en contacten. Met ook in de familie-, vrienden- en kennissenkring steeds meer pensionado's is het makkelijker om op een doordeweekse dag af te spreken voor een etappe Trekvogelpad of een bezoek (brengen/ontvangen) met een drankje, een hapje, een spelletje Mah Jongg. Allemaal leuk!

Corona dwong tot herbezinning op die volle agenda en dat was, afgezien van de aanleiding, eigenlijk niet verkeerd.

Het bracht ons tot het besef dat een tandje lager geen 'verlies' is, maar welkome rust brengt in het toch ook wel drukke leven zónder 36-uur werken bij een werkgever.

Het inkijsje van Ab Helsloot in vroeger tijden, met beeldmateriaal van ruim 100 jaar terug: heel leuk. Wij hoorden met ons gezin in de jaren 50/60 tot de groep die geen vakantie kon nemen: daar was gewoonweg geen geld voor. Op de fiets naar het Merwedekanaal, zonnen, zwemmen, salamanders vangen (en mee naar huis), dat was het patroon. Later heb ik die 'achterstand' behoorlijk gecompenseerd en daarbij (foei!) ook de nodige CO2 als 'foot print' op mijn naam staan, met inmiddels zo'n 15/16 trips naar Nieuw Zeeland, waar mijn broer sinds 1967 woont. Dat compenseren we vanaf deze maand weer de andere kant op: door een elektrische auto te gaan rijden, hoewel daar (in de produktie) ook nog wat milieuproblemen spelen.

Ik vind taal leuk en ik kreeg al snel de indruk dat onze zoon daar ook wel raad mee zou weten. Hij werd in Frankrijk, als 4-jarige, op z'n hoofd geslagen door een 'vriendje' (zoon van Friese vakantiegangers). Huilend meldde hij zich bij de tent, met de mooie tekst: Jaring sloeg me met een haring!

De lachsalvo werd (toen) niet gewaardeerd, maar hij lacht nu (39) voluit mee.

Sandra en partner: gefeliciteerd met elkaar! 😊

Ik kwam afgelopen week, door een gedicht dat ik ergens las, op het idee om voor de volgende uitgave het thema te kiezen: **favoriet gedicht/favoriete tekst** met daarbij een toelichting.

Ronald Jelsma

Inhoud

Walter van Gelderen	5
Anneke Kettenes	7
Sandra Schaaper	9
Mieke Wijminga	10
Henk van Zadelhoff	11
S. de Kok	13
Gerda Andriesma	14
Ab Helsloot	16
Dicky Spee	19
Evert Spee	20
Cootje Bronner	21
Leo Klüppel	23
Gea van Zadelhoff	24
Anna	26
Hans van de Langenberg	28
Fred Steinkühler	30

Een ideale vakantie dag op een Franse camping

Frankrijk was en is mijn favoriete vakantie land. Dankzij een bevlogen docent op de HBS spreek ik redelijk goed Frans, mijn vader draaide op zondagmorgen vroeg Charles Aznavour op 45 toerenplaatjes. De allereerste vakantie in Frankrijk was toen ik 16 jaar was en met mijn oudste broer via de 'Zonexpres' naar Boulouris s/M ging. Ik zie ons nog de nacht doorbrengen op de boulevard in Nice omdat wij, na een bezoek aan een stripteasetent, de bus naar het kampement gemist hadden. Sindsdien zijn heel veel vakanties in Frankrijk doorgebracht. Zonder kinderen, met kinderen en nu weer zonder kinderen. Wij hebben lang gekampeerd met een tent, later met een vouwwagen en nu huren wij ingerichte caravans of huisjes. Wij gaan het liefst naar kleine naturistencampings. Hierna wil ik een voor mij een 'ideale' vakantie dag beschrijven. De ingrediënten voor zo'n dag zijn niet altijd aanwezig. Vandaar 'ideaal'.

Ochtend

Rond 06.00 uur sta ik op en trek hardloopkleren aan. Gisteren heb ik kennis gemaakt met een Fransman die ook hardloopt. Een bijzondere man die in het Vreemdelingenlegioen gediend heeft en nu met pensioen is. Hij is klein, pezig, en loopt marathons. Wij hebben afgesproken ongeveer 1½ uur rustig te lopen. We lopen, praten, zijn stil. Ik geniet van de omgeving en deze ontmoeting. We spreken nog een keer af. Het is nu 0.800 uur, het is nog stil in de caravan. Maar niet lang meer. Wij ontbijten met baguette en soms een (te) vette croissant. We maken een plan voor de dag. Vanmorgen naar een weekmarkt in een plaatsje verderop, vanmiddag wil mijn partner lezen en naar het zwembad op de camping.

Ik heb afgesproken met de vrouw die de groentetuin beheert en kookt. Ik ga met haar de groenten oogsten voor het diner en zien wat ik alvast mee kan voorbereiden.

Middag

Ik ben in de tuin sperzieboontjes aan het oogsten. Het is veel. Voor vanavond hebben 8 mensen zich opgegeven voor het eten. Er zullen porties ingevroren moeten worden. Het is warm in de tuin en nu zitten wij in de schaduw onder een grote boom de boontjes verder panklaar te maken.

Ik ga nu ook naar het zwembad naar mijn partner en we kletsen wat bij. Het petanquebaantje trof ik bij aankomst wat verwaarloosd aan en heb ik gisteren aangeharkt na eerst het grofste onkruid weggehaald te hebben. Verder een telboordje gemaakt en aan een tak opgehangen. Al bij het eerste

geluid van een boule die 'ijzer op ijzer' gespeeld wordt, komen de petanque liefhebbers door de struiken naar voren en, afhankelijk van het aantal deelnemers, spelen wij *tête-à-tête*, *doublette* of *triplette*. We spelen niet met het mes/de bal op tafel, maar iedereen wil wel winnen!

Avond

Rond 19.30 uur gaan wij, en degenen die ingetekend hebben, zitten aan de grote centrale tafel bij het hoofdgebouw. Een gemêleerd gezelschap van Nederlanders (op doorreis) en vaste Franse vakantiegangers. De stemming is ontspannen en vrolijk, er zijn geen eilandjes. Iedereen zit door elkaar en praten Nederlands, Frans, Engels. Of met handen. We starten met een *Soupe de poisson* (dubbel s, poison=vergif). Een mooie heldere bouillon, getrokken van visresten en -graten. Daarbij stokbrood en een *rouille*, een klassieke aiolisaus met saffraan. Hoofdgerecht: entrecote en sperziebonen met tomaat. Dessert een halve kleine zoete meloen met, in de holte van de meloen, port. Inmiddels is het rond 22.00 uur. Ik pak mijn dwarsfluit en ga zachtjes wat spelen. Bij de *Rivier de Rhône* zingt iedereen mee, bij *Dona Nobis Pacem* idem. Ondertussen drinken wij koffie waarbij de kok, voor wie dat wil, een glaasje zelfgestookte vruchtenlikeur schenkt. Het is de slot van de avond, het einde van een 'ideale' vakantiedag!

Naschrift

Een dag als deze is voornamelijk geschreven vanuit mijn optiek. Om eventuele misverstanden over onze relatie te voorkomen wil ik graag aangeven dat, wanneer alle dagen zo ongeveer verlopen als hierboven, mijn partner een ideale vakantie heeft. De tas vol boeken is loodzwaar... en alle boeken moeten gelezen worden!

Walter van Gelderen

Lawine - Winter - Wintersport.... of... Waar rook is...

Ik kijk in de spiegel, mijn gezicht gloeit nog na van een dag skiplezier in de zon, ik smeer wat after sun op mijn rode wangen.

De lachrimpeltjes rond mijn ogen lijken wel witte krijtstreepjes.

Moe en rozig duik mijn bed in.

De hotelkamer is prachtig. Alles is afgewerkt met het mooie warme 'fichten' hout, wat je overal in Zwitserland tegenkomt. Alles geurt naar dennenbomen.

Ik rek me even lekker uit en duik wat dieper in de kussens en het heerlijke donzen dekbed.

Wat een mooie dag was het... Alleen het dorp vind ik niet echt heel mooi, omdat alles zo dicht op elkaar gebouwd is, zeg ik.

"Hmmm" hoor ik naast me als mijn echtgenoot, ook diep weggedoken, door het witte dekbed heen mompelt.

Zijn vurig verbrande neus steekt hier komisch tegen af!

Hij zegt al slaperig in slow motion "Dat komt omdat dit gebied zo lawine-gevaarlijk is"!

"Welterusten" zeg ik, maar ik praat al tegen een snurker die alle bomen in de omgeving aan het omzagen is!

Droom ik? Of hoor ik werkelijk het loeien van een sirene?

Ik schiet als een raket weer de hotelkamer in!

Rob, Rob hoor je dat?

Net als thuis hoor ik het afschuwelijke geluid van een sirene, die ons doet beseffen dat er 'rampenplannen' bestaan.

Dan mompelt hij, met half gesloten ogen, "Dat is een lawine, ga maar weer naar bed."

Ik loop naar het raam en zie inderdaad witte flarden langs het glas zweven.

Maar dat kan toch niet, het heeft al weken niet gesneeuwd!

De flonkerende sterren lijken wel een wedstrijdje te houden met de flonkerend verlichte kerstboom voor het hotel.

In een mum van tijd, schiet ik in mijn warme skikleren en trek mijn snowboots aan. Doe de balkondeur open en... ik ruik brand! De sneeuwflarden blijken rookflarden, uitwaaiierend over het hoteldak.

"Kom in godsnaam je bed uit!!!!, roep ik, we moeten hier weg."

"Ach, zegt hij, maak je niet zo druk, als het nodig is stappen we zo over het balkon. Ga maar even navragen bij de receptie wat er aan de hand is."

En ik..., ik laat me sturen!

Niet met de lift, denk ik nog. In de hal aangekomen, drommen de geschrokken gasten samen.

Geen paniek, geen paniek! roept de eigenaresse. Hier is geen brand, het is verderop in het dorp, maar de sirene staat hier op het dak!

Opgelucht ga ik weer naar mijn kamer.

Ik doe mijn relaas. "Zie je wel", zegt hij.

"Wat jij, met je lawine!" roep ik.

Ik kruip weer in bed denkend aan de bizarre, maar ook komische situatie van zoeven.

Rob in zijn onderbroek met zijn rode neus in bed en ik stampend door de kamer op mijn moonboots, in volledige skiuitrusting!

Ik kan nog even niet slapen en staar naar het mooie houten plafond en ontdek nu pas de uitgebreide sprinklerinstallatie!

Twee meter verderop in dit heerlijke ruime bed, ligt Rob alweer de resterende bomen om te zagen!

Ik denk: wat zijn we toch verschillend.

De twee meter afstand wordt voor de rest van deze bijzondere nacht, verkleind tot 20 centimeter!

Anneke Kettenes

Huwelijksreis!

Eigenlijk begon onze vakantie in de week dat we trouwden.

Maandag 23 mei bezochten we samen het Zuiderzeemuseum. We genieten samen enorm van zulke uitstapjes dus dat was heerlijk!

's Avonds haalden we mijn vriendin uit Zweden en haar moeder op van Schiphol die kwamen speciaal voor ons trouwen.

Ze sliepen bij ons in Nuland.

We pakten alle spullen die we nodig hadden en de volgende dag gingen we met hen, onze getuigen uit Nuland én de ouders van Lambrecht naar Hotel Joli in Bergen (vroeger: Het witte huis) We liepen wat door Bergen en aten 's avonds met 12 mensen bij De Lamoraal.

De volgende ochtend kwamen onze kinderen om samen met ons hotel Joli te versieren (daar trouwden we ook).

De vriendin van mijn zoon is kapster en deed mijn make-up en haar.

's Middags om vier uur waren onze ouders, mijn zus en zwager, onze (klein)kinderen, relaties en onze getuigen: Elin en Birgitta (vrienden uit Nuland en uit Bergen) bij onze bruiloft.

We aten met elkaar en om acht uur begon ons prachtig geslaagde feest!

Wat een heerlijke dag en avond, iedereen was blij en genoot.

De volgende dag brachten we Elin en Birgitta weer weg en namen we de ouders van Lambrecht mee naar Nuland.

Vrijdag gingen we inpakken en moest Lambrecht naar de dokter en eind van de middag gingen we op vakantie.

Omdat we het daarvóór druk hadden gehad met werk, mantelzorg en voorbereidingen, wilden we eerst even rust!

We hebben rustig gereden en na tussenstops op leuke campings kwamen we maandag in Noordoost Spanje waar we heerlijk genoten van zon, zee en tapas.

Vrijdag zijn we daarvandaan met onze camper naar Carcassonne gereden, want nu willen we weer genieten van mooie bezichtigingen. Een prachtige stad waar we ook het kasteel bezochten. Woensdag willen we naar Lourdes rijden, want we hebben gehoord dat de omgeving daar ook heel mooi is. Daarna gaan we waarschijnlijk naar Rocamadour. Het leven is nu een feest!! Onze bruiloft is een prachtige herinnering die niemand ons nog kan afnemen.

We genieten nog volop van onze vakantie. 14 Juni moet ik weer werken, maar ook dat is goed. We zijn weer 'opgeladen' na deze vakantie.

En.... eind augustus hebben we weer vakantie...

Sandra Schaaper (nu: Sandra Hartjes 🤪)

Uit logeren

Als kind wilde ik zo graag een keer op vakantie.

Mijn moeder zei: "We wonen zo mooi, alle toeristen komen juist naar Bergen toe. We hebben een tuin, het bos, de duinen, het strand en de zee, wat wil je nog meer?"

Ik wilde wel eens ergens logeren. En dan het liefst bij kleine kinderen. Als jongste meisje thuis werd er altijd over mij gemoederd, nu wilde ik wel eens een baby de fles geven. Het leek me zo leuk om met jongere kinderen te spelen.

Er woonde familie met een baby, een peuter en een kleuter in IJmuiden dus werd de logeerafspraak gemaakt.

Mijn vader en moeder brachten me en ik keek mijn ogen uit. Grote schepen, schoorstenen met witte en bruine rookpluimen, de visafslag.

Die dag speelde ik enthousiast met de kinderen en liep ik trots achter de kinderwagen.

Bij het avondeten moest ik wennen aan het vlees, ik bleef er eindeloos op kauwen en stopte het toen stiekem in de zak van mijn vest. Daarna mocht ik de kinderen nog voorlezen en werd het stil in huis.

En toen.... Ik keek door het raam en zag op de hoge masten de flikkerende rode lichtjes, hoorde de scheepstoeters en een trein.

Thuis keek ik altijd naar de kastanjeboom en het haantje van de Petrus en Pauluskerk, soms hoorde ik een merel of een duif.

Ik slikte en probeerde om niet aan mijn broertjes en zusjes te denken. Nooit eerder sliep ik alleen in bed. Plotseling begon ik te snikken, te huilen, te brullen en dat hield niet meer op.

Wat er ook getroost, gezegd of beloofd werd, ik wilde maar 1 ding: naar huis.

Een uurtje later zat ik nog nasnikkend op de achterbank, mijn vader keek zo nu en dan in zijn achteruitkijkspiegel en gaf dan een knipoog. Mijn moeder zong het vertrouwde door haar verzonnen liedje '2 kindertjes op mijn schoot, een zusje en een broertje, ik wou dat ik er meer van had, van al dat lieve goedje'.

Als vanzelf stopte mijn gesnik en kon ik weer lachen.

Wat keek ik mijn ogen uit toen we door de kilometertunnel (zo noemden wij de Velsertunnel) reden, mooie lichtjes, wat een kleuren, zoveel auto's.

En toen volgde er nog een verrassing, want ik mocht mee naar de verjaardag van een tante.

Mijn oom speelde de hele avond vrolijke deuntjes op zijn accordeon, we zongen allemaal vrolijk mee. Ik dronk voor het eerst een flesje 3-Es, priklimonade.

Pas heel laat kwamen we die avond thuis en met een diepe zucht zei ik: "Dit was echt een spannende vakantie."

Mieke Wijminga

Vakantie is ...

- ... om naar uit te kijken.
- ... om uit te rusten.
- ... om bruin te worden.
- ... om extra te bewegen.
- ... om naar het strand te gaan.
- ... om nooit meer te vergeten (mijn verhaal).
- ... om helemaal los te gaan.
- ... om nieuwe culturen ontdekken.
- ... om te verhuizen.
- ... om extra te studeren.
- ... om een goed boek te lezen.

Iedereen herinnert zich nog wel zijn of haar vakantie. Visualiseer nu je mooiste vakantie. Sluit je ogen en beleef de mooiste herinneringen. Neem even je tijd ...

Mijn verhaal. Ik herinner mij de vakantie in Spanje. Een groot hotel, zwembad en allemaal dichtbij het strand. Overdag zonnen en zwemmen en in de avond leuke barretjes bezoeken. Een gezellige plaats met allemaal toeristen. Jawel: heel erg druk! Nu ik veel ouder ben hoeft dat voor mij niet meer. Ik heb nu andere interesses. In 2017 kozen mijn gezin en ik voor een vakantie naar Hongarije. Met de auto via Duitsland, Tsjechië en Slowakije naar Hongarije. We hadden de tijd genomen om in meerdere dagen naar Hongarije te reizen. Tussendoor een overnachting in verschillende onderkomens. Een pension, een hotel, een trekkershut en op de terugweg zelfs in een tentje op een camping. Heel afwisselend.

De trekkershut in Tsjechië (Samopše) bij de rivier Sázava was wel een hele belevenis en avontuurlijk. Samopše is een Tsjechische gemeente in de regio Midden-Bohemen, en maakt deel uit van het district Kutná Hora. De Sázava is een rivier in Tsjechië. Het is een zijrivier van de Moldau met een lengte van 218 kilometer. De rivier ontspringt bij de berg Bohdalec in de Žďárské vrchy. Bij Davle, 25 km ten zuiden van Praag mondt de Sázava uit in de Moldau.

Vanaf de snelweg via avontuurlijke wegen naar ons 'vakantieadres'. Scherpe bochten en steile weggetjes, dichte bebossing zoals wij dat enigszins kennen op de Hoge Veluwe (Posbank) tussen Arnhem en Hoenderloo. Wij dachten verdwaald te zijn. Maar uiteindelijk arriveerden wij op onze bestemming. Het leek net of we in een enge film zaten. Bij aankomst kwamen we eerst bij de

verkeerde kant van de rivier aan, dachten we!

Met de auto konden wij niet naar de overkant.

Wij besloten de auto te parkeren en lopend over de brug naar onze bestemming te gaan.

Daar aangekomen zagen wij een vervallen camping met duistere en slecht onderhouden hutjes. We zagen niemand.

We voelden ons daar niet op ons gemak. Met gebrekkige kennis van de Tsjechische taal besloten wij te bellen naar de juiste locatie. Uiteindelijk moesten we weer terug over de vervallen fietsbrug en voor de brug langs het water doorrijden naar de uiteindelijke bestemming. Het was een doodlopende weg. De mensen waren vriendelijk en we konden naar onze trekkershut.

Een hut (zie de afbeelding) met 2 stapelbedden en een fel licht en geen hor voor de ramen. Er waren veel muggen en binnen rook het niet al te fris. Twee nachten hadden we besproken. Eten en drinken was goed. Ook waren de mensen vriendelijk. Alleen de horeca ging om 22.00 uur sluiten en we konden alleen nog naar de hut. De toiletten en wasruimte waren op korte afstand boven de eenvoudige horecagelegenheid. Eerst een steile brandtrap op met fel licht en motten zo groot als vleermuizen. Niet echt prettig en de toiletten niet schoon. Na 1 nacht besloten we door te reizen. In het Tsjechisch hebben we via de vertaal app op een papiertje geschreven dat wij de eigenaren bedankten voor hun gastvrijheid, maar dat we eerder terecht konden op onze eindbestemming. Ze wilden zelfs nog het geld voor de tweede overnachting teruggeven. Wij waren al lang blij verder te kunnen en hebben de tweede overnachting gedoneerd. Via, in onze ogen, de 'rimboe' weer terug naar de snelweg en wat waren we opgelucht om weer in de bewoonde wereld te zijn. Op naar Brno voor onze volgende overnachting. Een vakantiemoment om nooit meer te vergeten.

Henk van Zadelhoff

Vakantie: vrij zijn van... vrij zijn voor...

Inspiratie tot schrijven kwam laat.

Voor het thema inspiratie bleef die inspiratie zelfs uit...

Mijn kinderlijke ervaringen met vakantie beperkten zich tot 'vrij van school'. Met een zaak aan huis en een groot gezin zat er meer niet in en aan. Er was altijd veel te doen. Dat bleef voor mij lang zo: aanpakken!

Het eerste vakantiereisje met een tante, een weekendje naar Luxemburg, was al geweldig. De busreisjes werden later wel wat groter! Plakboeken en foto's zijn daarvan fijne herinneringen.

Met de jaren (intussen: vele...) veranderde dat 'vrij zijn van... vrij zijn voor....' ingrijpend. Van 'veel kunnen' werd ik vrij en helaas ook van dat 'vrij zijn voor'. Inmiddels heb ik een heel grote vakantie. Hoe houd ik de geest er in? Liever schrijf ik: hoe houd ik de Geest (met een hoofdletter) er in.

Hoe houd ik me vrij voor al het goede, ware en schone dat mij en ons gegeven wordt...

De grote wereldproblemen houden me bezig. Spontaan bid ik: God beware ons. En dan valt me uitgerekend tussen Pasen en Pinksteren een gedicht van Catharina Visser in handen: Sta op en schitter. Kom op, je bent groter, beter dan je denkt, je bent liever dan je denkt, je bent wijzer ook. Sta op en schitter! Ik probeer maar mijn en-THOU-siasme en Geestdrift te bewaren, waar te maken. Vrij zijn van... vrij zijn voor....

S. de Kok

Vakantiefragmenten

Mijn eerste herinnering van een familievakantie was op Texel en ik was ruim twee jaar. In de burens van ons logeeradres stonden lama's. Toen ik er een wilde aaien spuugde hij mij.....

Mijn ouders gingen de meeste vakanties samen of met vrienden op reis. Wij, de 4 kinderen, bleven dan thuis en mijn oudste zus, en/of een tante paste op. Mijn jongste zusje is 10 jaar jonger en komt in deze vakantieherinneringen niet voor.

Soms ging ik uit logeren waar ik door heimwee geen goede herinneringen aan heb.

Op mijn 10e jaar gingen wij met mijn ouders en de 4 kinderen naar Duitsland, naar Wuppertal.

Bij het schrijven van deze naam voel ik nog de vreugde en spanning van ver op reis te gaan, naar een ander land.

In Wuppertal woonde Monica, de correspondentievriendin van mijn zus. In de auto keek ik steeds uit het raam en eenmaal in Duitsland kon ik de toppen van de hoge bergen zien, wat was ik onder de indruk. Van de verdere vakantie herinner ik mij alleen wat activiteiten en situaties.

Wij logeerden in het pension/hotel van de ouders van Monica en toen het etenstijd was, vroeg mijn moeder mij mijn broer te roepen. Ik dacht ik doe het in het Duits, wij zijn nu eenmaal in Duitsland. Ik riep twee keer: Arjen, Fressen!! De aanwezige gasten lachten, maar ik liet mij niet van de wijs brengen en voelde mij trots hem in het Duits te roepen.

De tweede herinnering is dat wij gingen zwemmen in een warm bergbad (zie foto). Warm, omdat het water van een fabriek kwam!?

Later heb ik vele landen bezocht maar die eerste vakanties blijven een bijzondere herinnering.

Gerda Andriesma

Bergen en Bergen aan Zee 'toen'

Op 3 juni 1910 verscheen de eerste Bergensche Bad-, Duin- en Boschbode. Het doel van dit blad was, zoals beschreven door de redacteur Cornelis Nannes Gorter: "Om reclame te maken voor Bergen aan

Zee en Bergen in 't Bosch, die ze door de heerlijke combinatie van zee, duin en bosch verdienen".

Gorter wist te melden dat beide dorpen in 'rap tempo', een der verrukkelijkste zomeroorden van het 'gansche land' was geworden. De Bergense kunstenaar Jan Bleys maakte de hierboven getoonde tekening voor de kop van de krant.

Hoofdredacteur Gorter begint zijn eerste Badbode met de volgende tekst: Citaat: "Den Lezers heil! Nu de badplaats Bergen aan Zee hoe langer zoo meer de aandacht van landgenooten en vreemdelingen gaat trekken en derhalve voor haar een groote toekomst is weggelegd, nu de gemeente Bergen met reuzenschreden vooruit gaat en een der verrukkelijkste zomeroorden van het gansche land is geworden, leek ons de tijd rijp om, in navolging van andere badplaatsen en dit door natuurschoon zoo bevoorrechte dorp, een eigen orgaan te stichten, waarin alles zal worden opgenomen en behandeld, dat tot meerdere bekendheid zoowel van badplaats als dorp kan strekken." Einde citaat.

Steeds meer badgasten wisten Bergen aan Zee te vinden. Daar werd dan ook gewoon melding van gemaakt. Je kunt het je tegenwoordig niet meer voorstellen met onze privacywetgeving, maar ieder nummer van de Badbode bevatte een lijst van aangekomen en vertrokken 'vreemdelingen', oftewel: toeristen. In Hotel Nassau-Bergen logeerde de familie Diemer Kool van Haarlem en bij Café Prins Maurits logeerde de dames J. en M. Dell, van Hoorn. Tegenwoordig zouden we zeggen uit Haarlem en uit Hoorn.

De gasten die naar Bergen en Bergen aan Zee kwamen werden zo goed mogelijk geïnformeerd over de predikbeurten, huizen die te huur zijn, reclames van winkeliers, de komende en gaande vreemdelingen, de huur

LUNCHROOM J. P. KREB
BREELAAN

Specialiteit in Berger Duintjes en
Kranenburger Stokjes in trommeltjes
met kiekjes van Bergen

Predikbeurten.

De Predikbeurten bij de Ned. Herv. Gem. zijn als volgt geregeld:

Zondag 5 Juni voorm. 10 uur Ds. Cannegieter, (Doopsbediening).

Zondag 12 Juni voorm. 10 uur Ds. Cannegieter.

" 19 " " 10 " " "

" 26 " " 10 " " "

" 3 Juli " 10 " " "

(Doopsbediening).

Zondag 10 Juli voorm. 10 uur Ds. Cannegieter.

" 17 " " 10 " " "

" 24 " " 10 " " "

" " " " " " "

Wij richtten tot den Z.Eerw. Heer Pastoor Van Delft het verzoek, ons ook eene opgave te willen verstrekken van de godsdienst oefeningen in de Katholieke Kerk, doch ontvingen een dergelijke opgave tot heden nog niet.

Daar vele Katholieke vreemdelingen er zeker prijs op zullen stellen door middel van dit orgaan op de hoogte te worden gesteld omtrent data en uren dezer godsdienst oefeningen, hopen wij, dat Z.Eerw. alsnog aan ons vriendelijk verzoek zal willen voldoen.

* * *

De directrice van het herstellingsoord „Elim" meldt ons, dat zij in het vervolg opgave zal zenden van de predikbeurten der Kapel. Waarschijnlijk is er de eerstvolgende Zondagen nog geen dienst, doch zoodra er een is, zal deze opgenomen worden.

van badkleding, gevonden of verloren voorwerpen, etc. Kortom: allemaal zaken die gasten naar de Heerlijkheid

moesten leiden.

Ook werd er plaatselijk nieuws in gemeld.

Wetenswaardigheden die interessant genoeg waren om te vermelden.

Er stonden er vele tabellen in, waaronder die van de

Hoog en laag water te Bergen aan Zee.
De heer K. Mantel, Observator van het Kon. Ned. Meteorol. Instituut, meldt ons het volgende:

Datum.	HOOGWATER.		LAAGWATER.	
	voorm.	nam.	voorm.	nam.
1 Juni	9.8	9.46	5.11	5.47
2 "	10.22	10.56	6.21	7.8
3 "	11.31	—	7.35	8.22
4 "	0.3	0.34	8.42	9.25
5 "	0.59	1.28	9.41	10.18
6 "	1.47	2.16	10.30	11.5
7 "	2.35	3.4	11.27	11.53
8 "	3.22	3.50	—	0.17
9 "	4.8	4.40	0.40	1.3
10 "	4.57	5.29	1.28	1.51

Woensdag 6 Juli, des middags om 3 uur, zal de eerste steenlegging te Bergen aan Zee plaats vinden van het nieuwe Koloniehuis voor „Jong Nederland."

B. en W. en de Raad der gemeente zijn voor deze plechtigheid uitgenoodigd.

In het „Journal de Genève" van 22 Juni wordt zeer waardeerend over onze badplaats en ons lief dorp geschreven.

Er zijn te Bergen aan Zee, vlak bij het strand, niet minder dan 150.000 dennen geplant, ten einde aldaar een wandelpark te krijgen.

De eerste snee hooi van 't weiland nabij de zee te Bergen is reeds verkregen. Thans doet het badpaard zich al weer in de welige landouwen te goed!

Stoomtramdienst.

Het was de periode dat je niet bloot of schaars gekleed een zeebad kon gaan nemen. Het was in 1910 nog de tijd van de koetsjes die het water in werden gereden. Omdat niet iedereen badkleding had kon je dat huren, zoals aangegeven in de tabel.

Stoomtramdienst Alkmaar-Bergen														
Van ALKMAAR naar BERGEN.														
ALKMAAR . V.	7.11	7.50	7.56	8.50	10.02	11.—	12.56	2.10	3.40	—	4.35	5.53	7.35	10.10
Bergen . . . A.	7.28	8.07	8.13	9.07	10.19	11.17	1.13	2.27	3.57	—	4.52	6.10	7.52	10.27
Bergen . . . V.	7.30	—	—	9.09	10.21	11.19	1.15	2.28	—	3.59 [*]	4.54	6.12	7.54	10.28
Bergen aan Zee A.	7.41	—	—	9.20	10.32	11.30	1.26	2.39	—	4.10 [*]	5.05	6.23	8.05	10.39
Van BERGEN naar ALKMAAR.														
Bergen aan Zee V.	8.01	—	9.49	11.04	1.—	2.48	3.42 [*]	—	4.39	6.42	7.38	9.—	10.44	
Bergen . . . A.	8.12	—	10.—	11.15	1.11	2.59	3.53 [*]	—	4.50	6.53	7.49	9.11	10.55	
Bergen . . . V.	8.13	9.07	10.02	11.17	1.13	3.—	—	4.03	4.52	6.55	7.52	9.12	10.56	
ALKMAAR . A.	8.30	9.24	10.19	11.34	1.30	3.17	—	4.20	5.09	7.12	8.09	9.29	11.13	

* Zondags in Juli en Aug.
Extra tram des Vrijdags: Vertrek van Alkmaar 11.45. Aankomst Bergen aan Zee 12.15.

Tarief van Zeebaden.

Een heerenbad met volledig costuum en handdoek	f 0,35
Een dito met zwembroek en handdoek	- 0,30
Een dito zonder costuum en zonder zwembroek, alleen met een handdoek	- 0,25
Een damesbad met costuum en handdoek	- 0,35
Een dito zonder kostuum met handdoek	- 0,25
Een kinderbad	- 0,15
Voor de goede contrôle wordt men verzocht bij de betaling een coupon te eischen.	

In de loop der tijd is de badplaats veranderd en niet meer te vergelijken met de situatie van 1910. Wel is het nog steeds goed vakantie vieren aan zee, in de bossen of op het duin. Naast de badplaats is het ook goed vertoeven in Bergen Binnen. Een rijkdom om hier te wonen en elke dag vakantie te vieren.

Ab Helsloot
2 juni 2022

Terugblik

Ligt jouw leeftijd zo tussen de 75 en 80 jaar, dan heb je al aardig wat vakanties achter de rug. Variatie genoeg, bijna te veel om op te noemen. Ook hoe je ze beleefd hebt is heel verschillend. Als je jong bent, dan vind je alles leuk en spannend, maar hoe ouder je wordt, hoe vaker je je afvraagt, vind ik het nog wel zo leuk allemaal? Ik lijk toch meer op mijn vader dan op mijn moeder. Later begreep ik namelijk dat mijn vader nog wel eens last van heimwee had. Helaas bespeur ik dat ook wel bij mijzelf. Hoe ouder ik word, hoe moeilijker ik het vind om weg te gaan. Mijn moeder ging op haar 90e nog lekker met busreizen mee.

Vroeger bezochten wij vaak Den Haag, dan deden wij woningruil.

Wij woonden in Putten. Een klein plaatsje in vergelijking met Den Haag.

Soms ging ik bij mijn vader achter op de brommer. Dat was altijd een beste rit en ook wel gevaarlijk, mijn vader was niet zo'n held in het verkeer. Hij ging wel eens onderuit door de tramrails. Gelukkig liep het meestal met een sisser af. Ook mocht ik wel eens meerijden met een verhuishwagen. Dan zat ik prachtig, mooi voorin. In Den Haag woonden vrienden van mijn ouders. Ik vond die vakanties altijd fantastisch. Al die grote winkels in de stad en niet te vergeten: het strand. En het vuurwerk in Scheveningen. Meestal zaten we in een bovenhuis, dat vond ik erg interessant, eerst een paar trappen op, voordat je in huis was. En allemaal ander speelgoed natuurlijk. Later gingen we regelmatig naar Oostenrijk of Italië kamperen. Dat was dan wel wat avontuurlijker vond ik. Maar heel mooi. Ik was altijd best nerveus voordat we weggingen. Helaas aten we voordat we weggingen meestal kruutmoes. Een soort gortenspap met rozijnen en worst. Ik kon het gewoon niet weggrijpen. En onderweg nasi, die was van tevoren klaargemaakt. Dat we er nooit ziek van geworden zijn is me wel een raadsel.

Dan komt er een tijd dat je zelf je vakanties mag plannen, eerst samen met je man en later met 4 kinderen erbij. Die vakanties vond ik altijd erg gezellig. Toen de kinderen wat groter werden hielden we ook een dagboek bij. Om de beurt schrijven en 's avonds na het eten voorlezen. Erg leuk om het nu allemaal nóg eens te lezen. Mijn mooiste vakanties vind ik Wattenberg in Oostenrijk. Zo'n 15 meter hoog zaten we. We zijn er zo'n 4 à 5 keer geweest. Prachtig om daar lekker te zitten en alleen maar kijken naar die schitterende bergen rondom. Kan er nu alleen nog maar van dromen. Zie het helaas niet meer zo zitten om daar nog heen te gaan.

We blijven nu maar wat dichterbij huis. Gaan nu al voor de derde keer naar de Veluwe, waar ik vandaan kom en waar ook nog familie zit, die we dan ook eens opzoeken. Soms ook in minder goede omstandigheden helaas. Maar ook de Veluwe is prachtig en hebben daar een leuk huisje midden in de bossen. Er zit daar veel wild, helaas hebben we dat nog niet gezien, zoals in die prachtige uitzendingen op de tv. Je moet wel de juiste plekken weten te vinden.

Iedereen een fijne vakantie gewenst deze zomer, als het kan.

Dicky Spee-Schut

Historisch besef en verantwoord met vakantie

Ik schrik van het woord vakantie, want wat hoor ik: ja ik moet nog op vakantie. Het lijkt wel of het een must is. Als je vakantie krijgt dan moet het feest zijn, waar je naar uitkijkt. Maar ik geloof dat die gedachte achterhaald is. Men heeft een grote mond over CO₂, die moet met alle middelen die er zijn naar beneden, maar de vakantie mag er niet onder lijden, men gaat met gemak 4 uur in de rij staan op Schiphol want de vakantie moet doorgaan, en het slimste is dat wij thuisblijvers nog medelijden moeten hebben met de degenen die in de rij staan te wachten. Zij vragen er toch zelf om, om weg te gaan en ons mooie land de rug toe te keren. Waarom blijft men niet in ons eigen land, ik denk even aan de provincies Drenthe, Overijssel en Gelderland. Het zijn provincies die echt het bezoeken waard zijn. De heidevelden, de heuvels (Salland), de Achterhoek met de mooie boerderijen, de stilte en z'n fietspaden, is schitterend. Als men daar naartoe gaat komt men herboren terug. Je loopt tussen de heidevelden, er gaat een wereld voor je open. Alle problemen die het afgelopen jaar zijn ontstaan worden naar de achtergrond verwezen en je komt herboren terug van vakantie, zo zou vakantie moeten zijn, want er ligt weer een heel jaar werk voor je waarin veel energie van je wordt gevraagd, soms te veel.

En dan komt toch de vraag opnieuw, moeten wij zo nodig naar vreemde landen vliegen, want het staat wel stoer om te zeggen, wij zijn naar Australië geweest, wel 25 uur vliegen. Ach wat geef dat, je komt wel als een gebroken mens uit het vliegtuig, ach wat zal dat, je hebt wel 24 uur nodig om bij te komen van de reis, daar heb ik geen problemen mee. O ja, vliegen die vliegtuigen op water, ik geloof van niet, en CO₂ ben ik dan even vergeten. Dat komt wel weer aan de orde als wij in Holland zijn, die boeren moeten maar oprassen met hun vee, en de kippenboeren zijn ook niet nodig, want anders krijgen wij te veel cholesterol binnen. We weten het allemaal zo goed voor een ander, maar kom niet aan mijn leven, want dat maak ik zelf uit.

Het enige wat ik de lezer nog wil meegeven is: als je in gezelschap praat, zeg dan niet: ik moet nog op vakantie. Denk ook aan de degenen die niet op vakantie kunnen gaan, dat zijn meer mensen dan je denkt, want je trapt hen op hun ziel. Deze mensen hebben niet genoeg knaken om op vakantie te gaan en het doet behoorlijk zeer als men enkel en alleen over vakantie spreekt in gezelschap.

Laten wij ons meer bezighouden met mensen die niet kunnen doen, wat wij wel kunnen.

Evert Spee

Vakantie

Geboren in een gezin waarvan de ouders een vakantiehuis op Vlieland bezaten, was ieder jaar op vakantie gaan een vanzelfsprekendheid. Pas vrij laat realiseerde ik me dat 'op vakantie gaan' niet voor iedereen weggelegd is. Ook voor onze kinderen was op reis gaan tijdens de vakantie heel gewoon. Ik hoor nog de verbazing in de stem van mijn zoon, toen hij vertelde dat bij een medeleerling, in plaats van tijdens de vakantie op reis te gaan, een televisie werd gekocht.

Vakantiereizen hebben onder de elite een lange traditie. In de zestiende eeuw werden adellijke kinderen op reis gestuurd, zodat ze persoonlijk en cultureel gevormd konden worden. Wat later volgde de gegoede burgerij dat voorbeeld. Sinds het midden van de negentiende eeuw is er sprake van 'vakantie' met enige omvang. In de leerplichtwet van 1901 werden schoolvakanties vastgelegd, maar omdat de controle te kort schoot bleef in sommige beroepen kinderarbeid bestaan. 1910 Regelde de vakbond van diamantwerkers voor haar leden een aantal 'onbetaalde' vrije vakantiedagen. Nadat honderd jaar geleden loodgieters en bouwvakkers met succes staakten voor het doorbetalen van vakantiedagen, volgden steeds meer instellingen. De regering van na de Tweede Wereldoorlog besloot, boven op het betaalde verlof, een extra vakantietoeslag te geven, omdat nog velen zich zonder dit bedrag geen vakantie konden veroorloven. Het volledige bedrag werd in één keer aan het begin van de zomer uitgekeerd 'zodat het geld echt voor een vakantie gebruikt gaat worden en de werkgever zijn personeel uitgerust ziet terugkeren.' De meeste vakantiebestemmingen bevonden zich toen in Nederland. In de zeventiger jaren kwam het 'massatoerisme' op gang. Spanje, de Algarve en wat later Turkije. In de negentiger jaren vloog men naar bestemmingen buiten Europa. Vandaag is voor 75% van de Nederlandse bevolking (meermalen per jaar) op vakantie gaan een verworvenheid, waar niet meer bij stil wordt gestaan. Je hebt toch hard gewerkt en dit 'verdiend'. Dat er mensen zijn die ook keihard werken, maar zich geen vakantie kunnen veroorloven, wordt niet opgemerkt, of zelfs negatief uitgelegd.

Door de coronapandemie was het opeens niet zo vanzelfsprekend op vakantie te gaan. Geplande vakantiereizen moesten worden afgelast, alternatieven waren nauwelijks of niet mogelijk en we konden zelfs niet meer bij onze bejaarde ouders op bezoek en de feestdagen niet samen met onze kinderen en kleinkinderen vieren. Een van de positieve zaken van deze crisis was voor mij, dat er nauwelijks gereisd werd. Wat een stilte. Niet om zeven uur gewekt worden door, met een tussentijd van enkele minuten, overvliegende

toestellen. De lucht die veel minder vervuild werd. Zou dit onze nieuwe toekomst worden. Helaas. Het lijkt wel, nu de maatregelen zijn weggefallen, of er is niets veranderd. Eindeloze rijen op Schiphol. Maar ook in ons dagelijkse doen is er weinig veranderd. Men stapt zonder na te denken in de auto en vergeet dat voor dit ritje best een alternatief mogelijk geweest zou kunnen zijn. Elektrische auto's, elektrische fietsen? Ook daar zitten veel haken en ogen aan. Om alleen maar te denken aan de manier waarop het opgewekt wordt en aan de ruimte die het net beschikbaar heeft. Betekent dit dat ik iedereen zijn vakantie wil afnemen? Absoluut niet. Maar waarom niet nadenken of dat weekendje naar Turkije, of dat tripje met het vliegtuig of auto naar X niet op een milieubewuster manier opgelost kan worden, zonder het vakantiegevoel te missen.

Cootje Bronner

De duinen bij Egmond   Foto: Cootje Bronner

Werkvakantie

Iedereen heeft zo zijn eigen gedachten bij het woord vakantie. Voor velen is het een tijd van ontspanning en vermaak, voor anderen is het juist een tijd van noest arbeiden. Zo was het laatste van toepassing op ons, toen wij op de middelbare school zaten en 'grote vakantie' kregen. Enkele weken voordat de laatste bel ging van het lopende schooljaar hadden we al contacten gelegd met een paar boeren waarvan we wisten dat die ieder jaar wel een paar knechten konden gebruiken.

In Langedijk op het land werken, ja dat was een groot deel van de tijdsbesteding in de grote schoolvakantie. Opstaan om 5 uur, wat eten en dan vanuit Bergen op de fiets naar Noord- of Zuid-Scharwoude. Broodjes mee en een kan met koude thee (ideaal tegen de dorst). En dan de akker op, liefst in de piepers, en als het kon de slootkantjes rooien met het vorkje. Het rapen achter de lichter bracht veel minder op per kistje en was ook nog saai. Het rooien in de slootkantjes waar de lichter niet bij kon vereiste echter een bepaalde techniek, die er, als je hem niet onder de knie had, voor zorgde dat binnen de kortste keren het bloed onder je nagels vandaan kwam. Was je bedreven in een juiste techniek dan kon op een dag veel geld verdiend worden. Zelfs zoveel dat vriendjes die hiervan hoorden ook wel op deze manier 'rijk' wilden worden. Helaas, de meesten van hen verdwenen met Koppiestijd, rond half 10, met zere handen en kapotte nagels gedesillusioneerd naar huis om hun wonden te laten verzorgen.

Tegenwoordig worden de aardappelen door een rooimachine mechanisch uit de grond gehaald en, schoongemaakt en al, in een wagen geladen. Dat was in onze schooltijd wel anders: rooien of rapen was maar het begin, want op het eind van de dag moesten ál die kistjes met 25kg piepers nog handmatig op een kar geladen worden of, als het werk werd gedaan in het duizend eilandenrijk, op een vlet getild worden. Een vlet gaat ook niet vanzelf naar huis dus moest er nog gekloet worden om de handel thuis te krijgen. Enige dagen na thuiskomst werden de aardappelen uitgestort in de sorteermachine die al schuddend de aardappelen door diverse maatgaten weer in kistjes liet belanden. Zo kreeg je kistjes met krielaardappelen, de kleinste maat, en kisten met zogenoemde 'patataardappelen', de grootste maat. Na iedere dag via het Daalmeerp pad weer terug naar Bergen, maar halverwege op Koedijk in het plaatselijk café eerst een biertje. Ja, dat ging toen zo, we waren tenslotte al een jaar of zestien.

Na de rooi periode begon de echte vakantie: naar Valkenburg en dan alles weer opmaken. Hoe simpel kan het leven van een tiener zijn.

Leo Klüppel

Een les in aanpassingsvermogen

Onze laatste gezinsvakantie was in Italië aan het Gardameer. Mijn ouders, broer 14, zus 10, en ik 17. Dit keer vertrokken we met een vouwwagen in plaats van met een tent. Onze eerste overnachting vanuit de Achterhoek was een camping net over de Zwitserse grens. We waren op de bonnefooi gegaan en kregen een plekje aan het meer toegewezen. Het zag er prachtig uit, maar die avond lagen we er allemaal op tijd in want de muggen bleken ook een plekje aan het meer te hebben: we leken wel krentenbollen. De volgende dag reden we door naar het Gardameer. Een mooie camping met een plekje aan een rustig kabbelend klein beekje. Prachtige omgeving en heerlijk weer. Diezelfde avond begon het te betrekken: regen en onweer. Tja, en als het in Italië onweert dan blijft het tussen de bergen in nog wel een tijdje 'feest'.

De hele nacht regende het door en 's morgens herkenden we de camping niet meer. Het regende nog steeds pijpenstelen en alles stond blank. De campingeigenaren gingen tentje voor tentje af om de mensen te waarschuwen voor het water. Het kabbelende beekje achter onze vouwwagen was nu een wild stromende rivier geworden, niet normaal. We maakten rechtsomkeert, Nederland was nu ons doel. We hadden immers nog vakantie en aangezien er een compleet regenfront over heel Europa bleef hangen hoefden we het niet zo ver van huis te zoeken. We reden nog lange tijd door het wassende water over de bergpassen en door de tunnels. Onderweg hadden we nog even een overnachting op een camping in Zuid-Duitsland, en weer door.

Het werd Noord-Holland, want daar hadden we met z'n allen zo'n zeventien jaar gewoond en hoe fijn zou het zijn om wat leuke plekjes en oude bekenden te bezoeken... In Amsterdam aangekomen namen we een koffiestop bij de bekende Hotelketen met toekan. We zaten mooi voor het raam met uitzicht op de parkeerplaats, waaronder onze auto met vouwwagen. Nog vóóordat de koffie op tafel stond zag ik mijn vader opspringen en naar buiten rennen. Zo raar en zo plotseling, in een flits renden wij er met z'n allen achteraan. Niet wetende waarom en waarnaartoe. Buiten werd het allemaal duidelijk. Er stond een auto strak tegen onze auto geparkeerd en doordat de auto's nu zij-aan-zij stonden kon er dus een goochemerd via het geforceerde raampje onze auto leeghalen. Mijn vader rende dus voorop en wij daarachteraan tot plots mijn vader de bestuurder in zijn kraag pakte. Ze gaven gas en mijn vader rende mee met nog altijd de kraag in z'n hand. Even keek ik vol ongeloof naar deze James Bond actie van mijn vader tot ze zoveel gas gaven dat mijn vader op de grond viel. Weliswaar met een mooie doorrol maar we waren ze nu wel kwijt, deze auto inbrekers. Ik pakte eerst maar eens even zijn horloge op die tijdens de val was losgeschoten, er zat een grote barst in maar hij deed het nog. Verslagen liepen

we naar onze auto om te kijken wat er weg was: fotocamera, toilettassen (raar maar waar) en autopapieren. Het politiebureau was dichtbij en ze verzochten ons om naar het bureau te rijden voor de aangifte. Tijdens dit korte ritje kwamen we tot de ontdekking dat alle autobanden zo goed als plat waren: lek gestoken. Vier banden verwisselen op de parkeerplaats van het politiebureau, wat een gedoe! Een paar uur later waren we op weg naar Volendam, naar een hotel want de vouwwagen gebruikten we even niet meer. Na een fijne nacht en een heerlijk ontbijt kregen we een telefoontje van 'thuis'. Mijn ouders hadden een snackbar en vervanging geregeld voor deze vakantie. Ome Ben en tante Riet: die konden de zaak wel doordraaien! Nu belden zij dat ze zich vergist hadden in het afvoerputje voor het frituurvet. Ze wilden ons vast waarschuwen dat er een verstopping was ontstaan en er nu geen laminaat meer op onze keukenvloer lag. Dat gezicht van mijn ouders.... en daarna die ene zin: Jongens, spullen pakken, we gaan naar huis! Terug in de Achterhoek bleek onze schuur ook geen deur meer te hebben: het slot had niet meegegeven.

Het was onze laatste gezamenlijke gezinsvakantie, eentje met een verhaal én veerkracht: van plan A naar plan B etc. Foto's van dit avontuur zijn er niet want die zaten nog op het rolletje van de gestolen camera, maar.....ik was erbij!

Gea van Zadelhoff

Tosca

Het was april 2000 en we waren met vakantie in Toscane. Het was nog koud, in de ochtend, toen mijn vriend en ik besloten een naburig Etruskisch stadje te bezoeken: Volterra. We reden er met de auto heen, zagen het stadje hoog op een heuvel liggen en parkeerden de auto ergens aan de voet ervan, in een gebied waar wat oude huisjes stonden, door heggen en moestuinen omringd.

We gespten een kleine rugzak om en liepen een weggetje af. Opeens dook er een middelgrote bruinzwarte hond op, die vaag kwispelstaartend naar ons toekwam en aarzelend naast mij bleef lopen. Ik keek opzij, één moment maar. In de ogen van het dier leek iets op te lichten en het was gebeurd. Het dier had zijn plan getrokken en zou vanaf dat moment de hele dag bij ons blijven. Het is me nog steeds een raadsel: ik heb helemaal niets met honden en mijn vriend evenmin.

We schonken geen aandacht aan hem en hoopten dat hij het snel zou opgeven. De weg liep omhoog en maakte een omtrekkende beweging rond het stadje en toen we halverwege de ochtend op een boomstam gingen zitten om een kop koffie uit onze thermoskan te drinken bleef hij nog steeds in onze buurt rondscharrelen. Hij zag er goed uit, niet vermagerd of verwaarloosd en zeurde ook niet om eten.

Het dier was al ver van huis en toen we een viaduct moesten oversteken met druk autoverkeer, begon het penibel te worden. Al was dit een ongenode metgezel, ik voelde me toch verantwoordelijk voor zijn veiligheid. Ik stelde mijn vriend voor de hond bij zijn halsband vast te maken met zijn broekriem. Iets anders kon ik niet bedenken, want we hadden geen touw of iets dergelijks bij ons. Het was natuurlijk een raar gezicht, maar we liepen door en belandden via de oude stadspoort in de kronkelende steegjes van de oude binnenstad. Noodgedwongen bezochten we om beurten een paar winkels met Etruskische curiositeiten en een atelier waar albasten beelden werden gemaakt en we slenterden rond het Palazzo dei Priori, het Etruskisch museum en de Duomo Santa Maria Assunta. De kerkdeur stond open en ik ging naar binnen om de mozaïekvloer te bekijken. Het begon met danig te vervelen dat we de bezienswaardigheden niet samen konden bekijken omdat er steeds iemand bij de hond moest blijven. Ik ging naar buiten en zag mijn vriend met de hond onder een paar bomen staan. Was daar niet een paaltje om die hond even aan vast te binden zodat we samen de kerk in konden gaan? Jawel, er stond een ijzeren hek! Terwijl we met de veel te korte riem de hond probeerden te parkeren hoorden we opeens achter ons de schelle stemmen van twee zeer verontwaardigde dames: Povero bestia!!! Ik kon wel door de grond zinken en voelde me ter plekke zelf een beest. Snel maakten we de hond weer los en

verlieten de plek, schichtig om ons heen kijkend. We besloten de hond maar naar huis te brengen en zochten de plek waar onze auto geparkeerd stond. Daar aangekomen probeerden we de hond weg te sturen en maakten het portier open om in te stappen. Maar in een mum van tijd sprong de hond in de auto, alsof dat de gewoonste zaak van de wereld was. We kregen hem er weer uit, stapten in, sloegen de deuren dicht en reden resoluut weg. De hond liep mee, een heel eind nog tot we hem met een sprongetje over een heg zagen springen. Was daar een moestuin, stond daar een huisje? We konden het door de wilde begroeiing niet zien.

Onlangs vond ik een foto van de hond en mijzelf, gemaakt op de plek waar we koffie dronken, tegen de achtergrond van het Toscaanse landschap in het prille voorjaar. Tosca noem ik hem of haar. De enige hond met wie ik in mijn leven een korte relatie heb gehad. Een brave viervoeter die ook wel eens een dagje met vakantie wilde.

Anna

Oorzaak en gevolg

Een sombere herfstdag. Margriet werd er ernstig door gegrepen. Herfstvakantie en ze had geen kinderen. Ze had niemand, was altijd vrijgezel gebleven door een tamelijk uit de hand gelopen verlegenheid. Ze zat voor het raam en keek de achtertuin in. Het grote falen omhelsde haar als de zware lichtgrijze wolken het kleurloze dorp. Ineens besepte ze dat ze totaal mislukt was en dat ze nooit meer verder zou komen. Hoe kwam dat nu zo? Even trof haar reflectie in het raam haar diep en keek ze naar een vrouw die met een bedrukt gelaat naar buiten zat te staren. Het was haar moeder in de jaren '70, die tijdens de buurtroddel had gehoord dat Ralph de Wit zijn overlevingsstrijd, vertegenwoordigd in longkanker, had opgegeven. Enkele huizen terug in de straat aan de overkant waren de gordijnen gesloten. De troosteloze weersomstandigheden droegen bij tot de sfeer van zware rouw, die in de straat bleef hangen. Iedereen leefde mee in deze kleine gemeenschap. De 42-jarige vader liet een vrouw achter met vijf kinderen.

Margriet keek naar haar moeder en las de moedeloosheid van haar gezicht af. Ze wist het wel als haar moeder zich zo stil hield. Dan vloeide er een zeer onheilspellende sfeer het huis binnen, die overal bezit van nam en alle hoop op een betere toekomst de bodem in sloeg. Ze was weer dertien jaar en haar moeders belangrijkste steun en toeverlaat als hulp bij de eindeloze reeks van taken die een moeder van tien kinderen in een arbeidersgezin had. Het betekende dat haar vakanties grotendeels werden opgeofferd aan huishoudelijke taken, omdat moeder er gebruik van maakte om een grote schoonmaak te houden. Zo was de dag vandaag ook begonnen. Na het slechte nieuws van minder dan een uur geleden was alles echter plotseling stilgevallen. Ze keken zwijgend tussen de planten door naar buiten, waar een aanhoudende motregen alles nat en onaangenaam maakte. Over de hele lengte van de straat stond al het blik op wielen onheilspellend stil. Geruime tijd kwam er geen verkeer door de wijk. Doodstil was het, zoals in het donkere huis aan de overkant, waar Annemarie, Kirsten en Wendela met hun moeder en broers woonden. Er bewoog niets in de straat, zelfs geen vogel in de lucht of op de daken. De natuur was uit medeleven enkele minuten bevroren. Margriet durfde niets te zeggen. Ze wachtte tot haar moeder weer in beweging zou komen. Het duurde lang. Ook de radio, die anders voor een belangrijk deel de sfeer dicteerde, was uit. Heel in de verte klonk het tikken van de klok op de rand boven de gaskachel. Het leven werd een ondraaglijke eeuwigheid die nooit meer op zou houden.

“Mam, zullen we weer verder gaan?”, probeerde ze zachtjes.

Haar moeder gaf geen antwoord, maar zuchtte eens heel diep. Waarom verder gaan? Wat voor zin had het nog om verder te gaan? Het leek of Margriet de tekst van haar gedachten om haar heen kon zien hangen. Moeder verliet de kamer en stommelde wat boven in de slaapkamer. Het meisje liep naar de radio en zette hem aan. Lou Reed deed een oproep 'Take a walk on the wild side'. Het rustige tempo kalmeerde haar. Ze luisterde naar de tekst en vroeg zich af hoe ze die uitnodiging moest interpreteren. Er leek een belofte in te liggen die haar nieuwsgierig maakte, maar het zware gevoel onderdrukte het.

Die middag aan tafel werd het voorval besproken met haar vader. Hij werkte enkele wijken verderop in de nieuwbouw als timmerman en kwam thuis zijn boterhammetje eten. Zijn vrouw had vandaag vers gebraden biefstuk voor hem. Hij smulde ervan met witbrood, witlof en sla met uitjes. Hij was al toe aan het schoonvegen van de pan met stukjes brood, toen ze het hem mededeelde: "Ralph is vanmorgen gestorven in het ziekenhuis."

Vaders hand stopte even met de wrijfbeweging in de lage zwarte braadpan. Zijn gezicht nam kortstondig de uitdrukking aan van iemand die naar een reactie zocht, waarna de beweging in zijn kaken en rechterhand weer op gang kwam. Het rumoer van de etende kinderen leek hem niet te storen. Zes van de tien zaten aan de grote rechthoekige tafel. De anderen vertoefden her en der bij familie, gedurende de korte najaarsvakantie.

"Dat heeft dan niet lang geduurd, antwoordde hij tussen het kauwen door, ik had nog bij hem langs willen gaan, één dezer dagen."

"Misschien kunnen we de meiden enkele dagen in huis nemen om Yvonne te ontlasten, opperde moeder, want ze zal de komende dagen genoeg aan haar hoofd hebben."

Vader knikte likkebaardend. Margriet kreeg een onbehaaglijk gevoel in haar maag door deze vreemde combinatie. Zijn eten leek er niet minder om te smaken. De nuchterheid van de bouwvakker. Ineens was ze weer in het heden, met een gevoel van machteloosheid dat niet meer wilde wijken.

Hans van de Langenberg

Vak
Vakant
Vakantie

Hieperdepiep, lekker niks doen, vrij,
vrijheid, dommelen, zonnen, lezen, zwemmen, lekker smikkelen, ja ja.
De routine doorbreken en anders.

Bezinnen, er zin in hebben, oh nee, weer nadenken, voelen, wil niet denken,
wordt er weer moe van.
Wat wil je dan, weet ik niet, niks!
Ja, dat is het, ik wil niks.
Ik wil leeglopen, niets kan er bij.
Lekker licht in het hoofd, niets zwaar.
Basta!!!

Vakanties, kunnen soms ook de 'franjes' van het leven worden.
De kersen op de jaarlijkse of 'meerjaarlijkse' vrije dagen-taart.

Indien wij deze allemaal gevierd hebben, gaan we met z'n allen naar de andere
vakanties.
De korte en de nog kortere en de hele
hele korte vakanties.
Maar het zijn ook... vrije dagen, vrije uren!
Niet alleen maar vrij voelen, maar ook vrij en!

Uitleg nodig, want het begint leuk te klinken en dat houden gewoon zo.
Zit toch in een goed ritme om nu alle vakantiemogelijkheden nader uit te
spitten.

Hop daar gaan we dan.
Hoop, dat het u bevalt?
Wat dacht u van die 52 weekenden, omgetoverd naar 104 dagen, zijnde
bijna 15 weken..... wat dacht u daarvan.
De extra dagen die de nodige feesten aan elkaar binden.
Die bekende extra MaanDagen!

En nu komt de klapper om bijna alle vakantiedagen bij elkaar geraapt te
hebben, nu nog al die uren na het werk en na het zwoegen van alle 5 dagen van
de week.

Snakkend en blakend van vreugde naar huis fluitend om de bloemetjes buiten de zetten.

Bedoel het goed, ook op uw balkon of in de tuin, of aan alle liefballigen.

Oh wat heerlijk toch, een heerlijk leven, als we het over het woord vakantie hebben.

Met goud omschreven.

Realiserend, dat we gemiddeld 75 Zomers doorbrengen, uitzonderingen daargelaten.

En dat zijn slechts 75 keren, als ik dit met veel eerbied verkondig.

Met andere woorden: niet wachten op de jaarlijkse zomerse aanbiedingen, maar ze meer kunnen zien en laten schijnen in het dagelijkse Leven.

Desnoods bij motregen, miezerige regen, stormen en zo voort.

Niet eenvoudig maar wel prettig.

Na vele werkjaren die van een soort hobby naar werk zijn gegaan, vroeg ik mij af na een lange tijd na pensionering, dat tijdens het werk toen ook vele vleugjes zonneschijn voorbij kwamen.

De dag 's morgens prettig te stemmen, kan ook die vakantiegevoelens oproepen.

Eind jaren vijftig gingen wij met de Borgward naar Italië.

Toen was het zo bijzonder dat, als je een Hollander tegenkwam, je ze met auto getoeter groette en ook naar elkaar zwaaiden...

Zwaai nu af.

Fred Steinkühler

Vragen?

Neem dan gerust contact op met één van de wijksteunpunten van Stichting Welzijn Bergen.

Op werkdagen tussen 09.00 en 12.00 uur bereikbaar op:

Wijksteunpunt Bergen: T 072 - 582 14 50
Binnenhof 9-11, 1861 JW Bergen

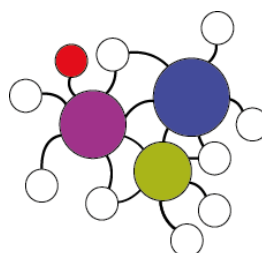
Wijksteunpunt Egmond: T 072 - 506 52 04
Hanswijk 1B, 1934 CP Egmond a/d Hoef

Wijksteunpunt Schoorl: T 072 - 509 52 67
De Sanderij 7, 1871 ER Schoorl

Aanleveren kopij
c.meliefste@welzijnbergen.nl

www.welzijnbergen.nl

Algemeen Nut
Beogende Instelling
ANBI

**Stichting
Welzijn
Bergen**